

Golgota-sorok

„Mit keresitek a holtak között az élőt?”

Reggelre semmi sem marad.

Felszáradt, vasízú esőcseppek,

vértől, portól bűzölgő kavicsút.

A barlang tátong, tátongó gyomor.

Tizenhat volt, talán fiatalabb.

Kevert, és néhány sápadt tablettá,

tánc, és őrült gyerek-Heródesek.

Most üres a teste, üres, hideg,

egy néma, elhagyott, száraz barlang.

Nem maradt semmi, csak halk sziréna,

ittmaradt egy messzi éjszakából.

Homoktenger hullámszik valahol,

túl a tekintet sírboltozatán.

Halványnak látták másnap az angyalt.

Szeme tiszta, nedves tengeri kő.

A hegytetőről egyszer visszanéz.

Holtak közt nehezebb felejteni.

Pictura

Felhőktől piszkos ég, hózáport szitáló mennyei fagy.

Szétfolyt szürke sátor alatt ázott, nedves autóút.

De messze a határ felől már áttündökölnék szökő

napsugarak, fénylő, kérlelhetetlen arkangyalkardok.

Idegen ragyogás a vágató hópehelyörvényben.

Fellini pávája alászállt. Riminiből érkezett

vagy lunót hagyta el, ki tudja? Nem látták, de most itt van.

Tollai széttárva, melyeken az óriás megfagyott

szemei elnyelik a meleg napfényt s melyek kék és zöld

lángokat gyújtanak az egyre halványabb hóesésben.

Nem csinál semmit, vár. Mintha egy vágy szobra lenne, csak áll,

elveszve az időben. Nem fog, nem is tud elrepülni.

Fekete folyók

Fekete folyókká dagadt éjszakák

sodorják halkán városod romjait.

Nem tudod nevét az örök varázsnak,

mely nappalok és éjek szálaiból

szótt takarót borít csupasz lelkedre.

Felgyújt a Hold, az ezüstlángú máglya.

Egy arc fagy az égre, csillaggá dermed.

Nem ismersz senkit a tévelygők közül,

az árnyékok közül: ők itt maradnak.

Majd lesz házuk és pénzük, gyerekeik

is születni fognak, alámerülnek

a mesterséges tavakba, lemosva

a vad szeszt izzadó hajnalokat,

de álmuk egyre mélyebb őserdőkbe

fogja csábítani lágyszellemüket.

Halkan sodródnak városod romjai.

Összedőlt a templom. Fala véredbe

omlott zokogva, füstje lélegzeted.

A többiek már rég csónakba szálltak,

túljutottak a még tapasztalható

iszonyatokon is, majd partra szálltak

óceánvégi szigetén a fénynek.

Itt most éjszaka van, városok éje.

Templomunk halott darabjai alól

kiáltunk szüntelen a forgatagba,

a hús és a vér szilaj örvényébe,

kiáltunk az elkésett megváltóhoz.

IKONOSZTÁZ

ELÉGETT ANGYALOK SZÁRNYAI

FÉNYLENEK RÁFAGYNAK KITÉPETT

SZEMEIK A FALRA GYERTYÁT GYÚJT EGY

ÁRNYÉK APRÓPÉNZ CSÖRÖMPÖL HALK

FOHÁSZ SISTEREG MEGREMEG A SZÉLBEN

KINYÍLOTT AJTÓN TÚL FEKSZIK A SIVATAG

ÉRKEZIK VALAKI KABÁTBAN VÉREZVE

LÉPTEI KONGNAK A HALKULÓ SORTÚZBEN